

KINH ĐẠI BẢO TÍCH

QUYỂN 81

Hán dịch: Đời Tùy, Tam tạng Pháp sư Xà-na-quật-đa.

Pháp hội 18: BỒ-TÁT HỘ QUỐC (Phần 2)

Đức Phật lại bảo Bồ-tát Hộ Quốc:

–Này Hộ Quốc! Ta nhớ quá khứ vô số kiếp, lại quá vô số vô lượng kiếp không thể nghĩ, không thể ví dụ, không thể tính được, không thể nói hết được. Bấy giờ có Đức Phật xuất thế hiệu Thành Lợi Tuệ Như Lai Ứng Cúng Đẳng Chánh Giác. Lúc ấy, có vua tên Diêm Ý.

Này Hộ Quốc! Thuở vua Diêm Ý trị vì thì Diêm-phù-đề này ngang rộng một vạn sáu ngàn do-tuần, có hai vạn thành, mỗi thành có ngàn câu-chi nhà.

Thành của vua Diêm Ý ngự tên là Bảo quang minh, Đông Tây rộng mười hai do-tuần, Nam Bắc bảy do-tuần, bằng bảy báu, bảy lớp tường báu bao quanh, mỗi tường cách nhau bảy bộ vững chắc khó phá vỡ.

Này Hộ Quốc! Dân chúng nước ấy thọ mười câu-chi na-do-tha tuổi

Này Hộ Quốc! Vua Diêm Ý ấy sinh được một con trai tên Phước Diêm, đoan chánh xinh đẹp có đủ tướng tốt thế gian không ai sánh bằng, người xem không chán.

Ngày Phước Diêm sơ sinh, chỗ sinh ấy tự nhiên có tạng bảy báu xuất hiện cao bằng bảy người, giờ vương tử ấy sinh, tất cả chúng sinh ở Diêm-phù-đề đều hoan hỷ hơn hở vô lượng. Nếu có ai bị tù gông trói buộc tự nhiên được tháo mở.

Này Hộ Quốc! Trong bảy ngày, vương tử Phước Diêm học thành công xảo nghệ thuật thế gian một cách trọn vẹn.

Một hôm vào lúc khuya vắng, trời Tịnh cư đến bảo vương tử Phước Diêm: “Này đồng tử! Chớ phóng dật nên khéo quán vô thường. Sinh mạng chẳng dừng lâu nơi đời sau, thời gian qua mau phải luôn quan sát để sinh lòng rất lo sợ, tạo nghiệp tất thọ báo như bóng theo hình.

Trời Tịnh cư lại vì vương tử mà nói kệ rằng:

*Đồng tử cẩn thận chớ phóng dật
Cũng chớ tùy thuận kẻ phóng dật
Vứt bỏ phóng dật được Phật khen
Nếu thọ phóng dật bị Phật quở.
Thường tự điều thuận chẳng phóng dật
Tất cả hay cho không ghen ghét
Từ bi thương xót các chúng sinh
Người ấy chẳng lâu sẽ thành Phật.*

M

*Quá khứ vô lượng Phật
Hiện tại, vị lai Phật*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đều do thiện phát khởi
Trụ đạo không phóng túng.
Ăn uống và y phục
Cả vàng bạc anh lạc
Đều bố thí cả kiếp
Để cầu đạo Vô thượng.
Tay chân và mắt mũi
Ai xin vui lòng cho
Thật tâm cầu công đức
Chẳng lâu được thành Phật.
Ngôi vua nhiều oai thế
Vợ con và quyến thuộc
Hữu vi như huyễn hóa
Mau bỏ chớ luyến tiếc.
Thọ mạng chẳng dừng lâu
Như đồ đất dễ hư
Tạm mượn đời chẳng lâu
Đây cũng không thường tịnh.
Cha mẹ và quyến thuộc
Ác đạo không cứu được
Chúng sinh tạo thiện ác
Như bóng luôn theo hình.
Cầu nhiều nơi biển dục
Hại nhau chẳng làm lợi
Mà không ai cứu vớt
Luống chịu khổ nhọc mệt.
Nay muốn làm lợi tha
Cầu pháp tối tịch diệt
Xương thịt có khô gầy
Ông chớ cho là khổ.
Chư Phật xuất thế khó
Pháp tịch diệt khó nghe
Siêng thờ Thiện tri thức
Hay phá được chúng ma.
Bỏ rời ác tri thức
Hay ở nơi Chánh đạo
Ngăn che đường ác tà
Lành thay, siêng tinh tấn!
Ông chớ tiếc thân mạng
Giữ lòng như kim cương
Chánh hỏi đạo nơi Thầy
Chớ bỏ ý chánh ý.
Tất cả Phật quá khứ
Thường ưa hạnh lan-nhã
Ông phải thuận học theo

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Phải ưa nơi nhàn tịnh.
Vứt bỏ nơi ân ái
Vợ con và quyến thuộc
Thân mình và thọ mạng
Để cầu trí lớn rộng.*

Này Hộ Quốc! Vương tử Phước Diệm nghe chư Thiên nói kệ xong, trong mười năm chưa hề ngủ nghỉ, chưa hề chơi cười, chưa hề ca vũ, chưa hề vui mừng, chưa hề hôn hờ, chưa hề phóng dật, chẳng vào vườn chơi, chẳng thích quyến thuộc, chẳng tham ngôi vương, nơi của cải thành ấp chẳng có lòng tham luyến, tất cả các vật trong thân ngoài thân đều vứt bỏ, chỉ nhập vào thiền định, ở nơi nhà vắng vẻ suy nghĩ tất cả pháp vô thường không bền không vững tạm có rồi mất, ngôi vua vô vị không thật tự tại, ân ái biệt ly, oán ghét hội ngộ không đáng tham ưa mà vọng sinh tham luyến đều do ngu si hư vọng phỉnh dối không có một chút thật, chỉ có giải thoát tịch diệt là vui thôi, mà hàng phàm phu bị ngu si làm say nên thường thích ở nơi ấy vọng sinh ra tướng ưu liệt, nay tôi ở trong chúng phàm ngu này phải ở lặng yên suy nghĩ chẳng phóng túng.

Này Quốc Hộ! Bấy giờ vua Diệm Ý vì vương tử Phước Diệm mà xây dựng thành khác tên Thắng hỷ lạc, có bảy vòng tường báu bao quanh, Nam Bắc thành ấy có bảy trăm đường phố, tường vách bằng bảy báu, giăng che với linh vàng lưới báu, trên lại giăng các rèm trân châu, mỗi đầu đường đều có tám vạn bốn ngàn trụ báu, trên các trụ báu cột sáu vạn dây báu móc liền nhau, trong khoảng dây có mười bốn câu-chi cây đa-la báu, gió nhẹ thổi động âm thanh vang lên vi diệu như trăm ngàn âm nhạc chẳng trỗi tự kêu. Mỗi đầu đường phố, an trí năm trăm đồng nữ niên thiếu khỏe mạnh giỏi ca vũ được mọi người yêu thích. Vua Diệm Ý truyền các đồng nữ ấy từ nay trở đi luôn ca vũ ngày đêm khiến mọi người vui vẻ, người bốn phương đến thành đều phải làm cho tất cả đều vui thích, không được phát ngôn thô tháo dù chỉ có một tiếng thôi.

Lại muốn làm vui lòng vương tử Phước Diệm, trước đầu phố, vua sắp bày mọi thứ bố thí như y phục, đồ ăn uống, an lạc, giường nệm, xe cộ voi ngựa bò dê, vàng bạc bảy báu, các thứ hương hoa. Người xin cần gì thì cho thứ ấy. Vua lại đặt ở các nơi an trí nhiều đồng châu báu để cho mọi người tùy ý thọ dùng.

Trong thành Thắng hỷ lạc ấy xây nhiều cung điện để vương tử dạo chơi, đất lát bằng các thứ báu xen nhau. Trên thành xây lầu cao lớn, châu báu trang nghiêm. Trung ương thành xây một điện lớn, trong điện sắp đặt ngàn vạn giường nệm, bốn phía điện lập nhiều vườn đầy hoa quả. Trong vườn tạo ao bảy báu, bốn mặt ao có đường thêm bốn báu là vàng bạc lưu ly và pha-lê, mỗi mặt ao có hai sư tử bằng trăm thứ báu thường phun nước thơm vào trong ao, lại có hai sư tử báu ở mỗi mặt ao dẫn nước ra. Trong ao thường có bốn thứ hoa sen, hoa sen xanh, hoa sen vàng, hoa sen đỏ và hoa sen trắng. Bốn bờ ao có cây báu bao quanh, lại có nhiều cây bông trái. Lại có tám trăm cây báu liên kết nhau bằng những dây báu treo những phan lụa màu, lại có số ức cây đa-la báu, khoảng cách giăng dây báu treo những linh báu bằng vàng, gió nhẹ khua động vang tiếng vi diệu như trăm ngàn âm nhạc chẳng đánh tự kêu. Vì sợ bụi bặm nên trên ao giăng lưới báu lớn.

Trong đại điện ấy sắp đặt ngàn vạn giường bảy báu, trên mỗi giường đều trải năm trăm thứ nệm. Giữa đại điện đặt một tòa ngai cao bằng bảy báu cao bằng bảy người đứng. Trên tòa báu ấy trải tám vạn câu-chi y phục vi diệu, trước tòa đặt lư hương báu đốt hương trầm thủy, đêm ba thời ngày ba thời rải hoa đẹp.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Dùng màn lưới vàng giăng trên điện báu, bên màn treo hoa sen vàng, lại dùng màn trân châu giăng trên màn vàng. Có tám vạn trân bảo sáng sạch để làm ánh sáng.

Trong vườn lại đặt chín trăm vạn khối báu, mỗi khối báu cao một do-tuần chiếu sáng toàn cõi ấy.

Trong vườn có các giống chim như Anh vũ, Cù dục, Hồng nhạn, chim Câu-hệ-la, Khổng tước, Ngỗng nhạn, Uyên ương, Câu-la-na, Ca-lăng-tần-già, Mạng mạng, lúc muốn kêu đều nói tiếng người vi diệu hòa nhã như tiếng chim trong vườn Hoan hỷ của chư Thiên, các chim này kêu hót đều để làm vui vương tử.

Vua lại vì vương tử mà xây dựng nhà ăn, mỗi ngày sắm sửa năm trăm thức ăn để cung cấp vương tử.

Vua lại triệu tập các đồng tử trong nước số đông đến tám mươi câu-chi. Các đồng tử ấy hoặc tuổi hai mươi hoặc trên hai mươi, đều giỏi tất cả công xảo kỹ nghệ, ăn mặc trang nghiêm sạch sẽ, đều cho vào thành Thắng hỷ lạc. Cha mẹ các đồng tử đưa ngàn vạn câu-chi đồng nữ vào hầu các đồng tử. Quyển thuộc của các đồng tử cũng dâng ngàn vạn câu-chi đồng nữ theo hầu. Các trưởng giả và nhân dân cũng đưa ngàn vạn câu-chi thể nữ vào hầu. Các thể nữ ấy tuổi mới mười sáu đều xinh đẹp đoan chánh thế gian không thể sánh, đều giỏi cả âm nhạc và ca vũ làm trò, ngôn ngữ điều nhu thuận, nhan sắc hòa vui đều có thể an ủi kẻ già người trẻ, tất cả nghề khéo đều thông thạo, miệng toát ra hơi thơm như hoa sen xanh, thân các lỗ lông ra hơi chiên-đàn, vi diệu thanh khiết như Thiên nữ.

Vương tử Phước Diệm ở trong cung điện ấy, chúng thể nữ thường hòa các thứ nhạc cúng dường.

Vương tử nghe âm nhạc ấy nghĩ rằng: “Các thứ này là oan thù của tôi, cướp đoạt pháp lành của tôi, phải mau rời bỏ.”

Bấy giờ Vương tử thấy các sự vui mà lòng chẳng vui, chẳng khác người sắp bị xử tử, dù thấy sắc dục mà lòng chẳng tham muốn, ở giữa chúng thể nữ chẳng vui, cùng quyển thuộc tụ hội trong thành cũng chẳng vui, trọn mười năm như vậy chẳng lấy tướng sắc, thanh, hương, vị, xúc, chỉ nghĩ rằng: “Lúc nào tôi thoát khỏi cảnh oán thù này, lúc nào tôi tu hạnh không phóng túng, để được giải thoát.”

Chúng thể nữ ấy đem sự việc trình tâu vua Diệm Ý. Vua cùng tám vạn tiểu vương đồng đến chỗ vương tử khóc than buồn khổ té xỉu trên đất. Tỉnh lại, vua Diệm Ý hướng vương tử Phước Diệm mà nói kệ rằng:

*Con có phước báu lớn tối diệu
Với con có ai làm chẳng tốt
Mà con chẳng thọ vui tối thắng
Con chẳng thọ vui cha lo buồn.
Mong con thọ vui để cha mừng
Nếu bị phá rầy nói cha hay
Cha sẽ phạt họ tội rất nặng
Con xem hoa sen đẹp tại đây,
Cha đã suy nghĩ tạo cho con
Có thiếu thứ gì con mau nói
Cha có thể làm như Đế Thích
Nay mặt mắt con như sen thanh,
Sao con nhúu mày chẳng vui thích*

Các thể nữ này rất đẹp lạ
Vi diệu thanh tịnh bằng Thiên nữ
Các nàng đều giỏi những kỹ thuật,
Ca múa, âm nhạc đều được thông
Con nên cùng vui với thể nữ
Sao con rầu buồn như trúng tên
Nay con nên mau thọ vui sướng!
Chẳng phải lúc con lo rầu khổ
Vườn rừng suối ao rất tươi tốt
Hoa quả nhánh lá rất sum suê
Rộng lớn chẳng khác vườn cõi trời.
Nay con đương lúc tuổi thiếu niên
Nhan sắc tiêu tụy như bông khô
Chỉ nên thọ vui chớ lo khổ
Suối chảy ao tắm như cõi trời,
Nước thơm vi diệu tắm rửa thân
Các hoa đua nở bầy ong đậu
Nay con cứ sao chẳng ưa vui
Ngõng nhận, Anh vũ và Hồng hạc,
Mạng mạng, Câu-na tiếng vi diệu
Không khác Hương sơn và Tuyết sơn
Có ai nghe thấy chẳng ưa thích
Thắng điện bảy báu lười trần châu,
Lưu ly nghiêm tịnh như cung trời
Tòa báu trang nghiêm trùm áo đẹp
Chuông vàng lười báu vang tiếng hay
Các thứ âm thanh rất đặc thù,
Đường xá phố phường và dâu ngô
Thể nữ số ngàn tấu âm nhạc
Dường như ngọc nữ vườn Hoan hỷ
Sao con mê loạn chẳng được vui!
Động tử thể nữ như chư Thiên
Vì muốn con vui mà tụ họp
Cha mẹ vì con khóc rơi lệ
Sầu lo than thở khổ xiết bao!

Vương tử Phước Diệm nói kệ thưa với vua cha:

Như Đấng công đức đầy đủ kia
Xem xét hữu vi sinh tử khổ
Nhàm lìa phiền não muốn cầu thoát
Vứt bỏ tất cả những dục lạc,
Thấy các chúng sinh vào lưới chết
Thường cầu giải thoát xa dục lạc
Suy gẫm Bồ-đề thù thắng nhất
Cúi mong cha mẹ nghe con nói!
Không ai làm ác đối với con

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Con tự chẳng vui các dục lạc
Tất cả ân ái như oan thù
Thêm lớn phiền não đọa đường ác,
Người ngu ưa thích thể nữ này
Thêm lớn nghiệp ma bị trôi buộc
Xa lìa công đức, thêm bất thiện
Lại khiến đời sau đọa đường ác.
Các Thánh quả trách năm dục này
Nay con sao lại thích gốc khổ
Các thể nữ này mượn sắc ngoài
Chỉ là túi da đựng gân xương,
Trong đầy máu thịt phần uest dơ
Thây chết thúì hôi sao thích được?
Tất cả thuật ca vũ âm nhạc
Như ảo như mộng gạt ngu si
Kẻ ngu phân biệt mất chánh đạo
Con sao tùy thuận tạo nghiệp ái.
Vườn rừng hoa quả đến mùa đông
Héo khô vàng úa đều rơi rụng
Vô thường tan hư chẳng còn đâu
Thọ mạng không định mê phóng dật,
Tâm như biển lớn chẳng biết đủ
Ân ái thêm lớn cầu không nhàm
Thường bị dục nhiễm tàn hại nhau
Con như Tu-di gió chẳng động.
Cha mẹ, anh em và chị em
Vợ con, bạn bè, các quyến thuộc
Ngôi vua, bá quan và thế lực
Nếu đọa ác đạo chẳng cứu được.
Chúng ta ngày nay như giọt sương
Cũng như ánh chớp chẳng tạm dừng
Tâm ý tán loạn không chỗ định
Suy thấy như vậy nên siêng tu!
Hỡi ơi tuổi trẻ chẳng còn lâu
Hỡi ôi thọ mạng như thác chảy
Hỡi ôi hữu vi như mây nổi
Than ôi ba cõi cầu ngôi vua!
Người trí đến dạy chớ phóng dật
Có Bồ-tát nào tham thế tục
Nếu muốn làm Phật cứu vớt người
Phụ vương phóng dật chẳng làm Phật.
Nếu theo dục vọng, nô lệ ái
Họ mất công đức không đường thiện
Nếu nay trong thân tham sát sinh
Như chim sa lưới muốn cầu sống.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Cảnh giới đường như rắn độc dữ
Năm ấm khác gì giặc oán hại
Lòng người chấp có chẳng lợi ích
Như xóm hoang vắng không nương được.
Vườn rừng của cha như cây độc
Nước cuốn vô thường tất trôi chìm
Nay con làm sao vui thích được
Con thấy thế gian không chánh hạnh,
Như thời kiếp tận bị lửa thiêu
Chúng sinh trong đó chịu khổ lớn
Con vì giải thoát chúng sinh khổ
Phải mau làm xong thuyền đạo pháp.
Chúng sinh say ngủ không tự giác
Mang bệnh từ lâu con muốn trị
Vì nhớ tên độc không được lành
Dắt khỏi nẻo tà về đường chánh.
Ba cõi trói chặt không thoát được
Con nói pháp cho họ ra khỏi
Chúng sinh nghèo cùng không của pháp
Con ban pháp lành cho họ giàu.
Những kẻ mê chìm trong ác đạo
Con sẽ dạy họ các thiện đạo
Con muốn xô trốc các cây ái
Châm lửa Từ bi, đốt đèn trí.
Khiến thấy ba cõi là nhà lửa
Lại phát Từ bi nổi mây dầy
Các Ba-la-mật che đậy khắp
Lợi ích chúng sinh như ánh chớp.
Đạo phẩm Tổng trì dùng làm mưa
Mát mẻ hay tắt lửa diệt não
Vì những lẽ ấy sinh cung vua
Còn tại hữu vi chẳng vui thích.
Vì muốn lợi ích các chúng sinh
Con sinh trong đời cầu Bồ-đề
Vĩnh viễn chẳng tham các dục lạc
Thưa cha con ở trong oán thù.
Người trí đâu có ưa đường ấy
Có mắt chẳng té bờ cao hiểm
Cầu Bồ-đề phải bỏ phóng túng
Tất cả thế gian thuận sáu đường
Nay con chỉ muốn đi ngược kia
Thưa cha lời con trọn chẳng hư
Cúi xin vua cha về cung mình
Nguyện bỏ ngôi vua ở thế gian,
Tùy ai muốn gì tha hồ lấy

*Nếu chịu phóng túng tham ngôi vua
Ngàn ức ngôi vua con chẳng muốn
Nếu ở nội cung không đắc đạo
Chỉ nên ở chỗ vắng vô úy
Nếu thích năm dục không xong được
Con đến núi rừng ở tịch tĩnh
Đến ở chỗ ấy cầu Bồ-đề
Ba đời chư Phật ở Lan-nhã
Chánh pháp Bồ-đề chẳng tại dục.*

Vương tử Phước Diệm nói kệ xong từ giã vua cha và dắt các thể nữ đi kinh hành mà tâm chẳng an và chỉ an trụ ba thứ oai nghi là hoặc đi hoặc đứng hoặc ngồi mà chẳng nằm ngủ, ở tại lầu cao tầng thứ tám, giữa đêm thấy chư Thiên Tịnh cư đi trên hư không tán thán công đức chư Phật và công đức Pháp, Tăng. Nghe chư Thiên tán thán công đức Phật, vương tử Phước Diệm cả mình nổi ốc run rẩy, liền chấp tay nói kệ bảm cáo chư Thiên:

*Lành thay, chư Thiên tử!
Thương lấy khổ chúng tôi
Chớ có lòng mởi mệt
Tôi muốn có lời hỏi.
Chư Thiên đi hư không
Tán thán công đức ai?
Tôi nghe lời khen ấy
Lòng tôi rất vui mừng.*

Chư Thiên Tịnh cư nói kệ báo cho vương tử:

*Đồng tử sao chẳng nghe
Có Phật hiện xuất thế
Phật hiệu Các Lợi Ý
Quy y cho mọi người.
Phật biết tâm chúng sinh
Phước trí đều đầy đủ
Chư Thánh được thiên định
Số trăm ngàn do-tha.*

Vương tử lại nói kệ lại thưa hỏi chư Thiên:

*Tôi chưa thấy Phật ấy
Ngài cho biết tướng Phật
Nếu tôi được thấy nghe
Hỏi Phật đạo Bồ-đề
Độ chúng sinh thế nào
Đời vị lai thế nào
Tôn quý trong chúng sinh
Xin vì tôi giải thuyết.*

Chư Thiên nói kệ báo với vương tử:

*Tóc của Phật nhuần láng
Màu xanh xoắn phía phải
Đỉnh cao như núi Tuyết*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bạch hào như mặt trời,
Thanh tịnh như lưu ly
Diệu sắc xoắn phía phải
Tai mắt rất dài rộng
Màu như hoa sen xanh,
Má vuông như sư tử
Môi đỏ như trái tần
Răng rất bằng và kín
Sạch trong như ngọc tuyết,
Đủ số bốn mươi cái
Bốn nanh rất nhọn bén
Lưỡi rộng dài trùm mặt
Oai đức đại tụt tại,
Vì các hàng chúng sinh
Phóng số ức tia sáng
Cùng khắp cõi đại thiên
Khô cạn các ác đạo
Vô Thượng Tối Tôn Thắng
Âm thanh diệu chân thật
Khiến người nghe vui mừng
Thỏa mãn chúng sinh nguyện,
Hơn cả châu như ý
Chẳng khuyết giảm công đức
Tùy thuận các đạo phần
Trang nghiêm tràng chánh pháp.
Âm thanh trăm ngàn thứ
Diễn xướng không hư khuyết
Hơn tất cả chư Thiên
Như âm thanh Phạm thiên.
Người nghe sinh vui mừng
Hơn chư Khẩn-na-la.
Ca-lăng, Câu-sí-la
Uyên ương và Hồng nhan
Câu-na-la phạm thanh
Hòa hợp các âm thanh
Âm từ chẳng tạp loạn
Hay khiến nghĩa hiển hiện.
Diệu tịnh như lưu ly
Hay khiến người trí ưa
Dạy khiến phát đạo tâm
Tâm tịnh lòng hớn hở,
Tùy thuận Tha tâm trí
Hay quyết nghi người hỏi
Đấng ấy là Pháp Vương
Tự tại đại Thế Tôn.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Có pháp âm thù thắng
Cổ ngay vai tròn đầy
Cánh tay dài quá gối
Ngón móng vuốt mỏng rộng,
Bảy chỗ đều bằng đầy
Từ bi đưa tay đẹp
An ủi các chúng sinh
Thân Phật màu chân kim,
Mỗi lông đều xoắn phải
Lỗ roan sâu và kín
Âm tàng như vua ngựa
Vế như vòi voi chúa,
Bắp chuối như nai chúa
Dưới chân văn hoa sen
Bánh xe ngàn cãm đủ
Xoay ngó như tượng vương,
Bước đi như sư tử
Toàn thân đều tương xứng
Giống như gậy Đế Thích
Hư không mưa hoa trời
Biến thành lọng che trên
Đi đứng thường theo che
Pháp Vương sự hy hữu
Hoặc đắc lợi thất lợi
Hoặc được vui hay khổ
Hoặc được danh mất danh
Hoặc khen hoặc chê bai
Tất cả không nhiễm trước,
Như hoa sen ở nước
Cũng như vua sư tử
Như Lai Đẳng Chánh Giác
Chúng sinh không ai sánh.*

Bấy giờ, Thế Tôn bảo Bồ-tát Hộ Quốc:

–Này Hộ Quốc! Lúc ấy vương tử Phước Diệm nghe các chư Thiên kia khen ngợi công đức của Phật cho đến công đức của Pháp và Tăng rồi vui mừng hớn hởi không thể tự xiết. Này Hộ Quốc! Lúc ấy, vương tử Phước Diệm lại nghĩ thế này: “Chư Phật Thế Tôn có được đại chúng như thế và thành tựu được diệu pháp giác chứng tối thắng như thế, có Thánh chúng đệ tử thành tựu như thế, mà tôi không hề được tận mặt. Nay tôi gặp phải sinh tử các ác khổ não. Sinh tử này không có ý nghĩa lợi lạc. Các hàng phàm phu chấp trước ngã kiến. Tại gia có nhiều lỗi lầm tai hoạn tham dục không chán. Người trí quả trách phóng dật. Bị những vô minh hắc ám che đậy. Các hành như vậy khó xuyên thấu được. Thức tâm như vậy, rất khó hàng phục. Danh sắc như vậy, rất sâu khó giác ngộ. Sáu nhập như vậy, không có tự tại. Ác xúc như vậy, bị quả báo thọ trì. Ngu si như vậy, nhiều hoạn nạn sai lầm. Khát ái như vậy, cột chặt chẳng bỏ. Các thủ như vậy, rất khó bỏ rời. Các hữu như vậy, không có Thánh đạo. Sinh như vậy, rất khó giải thoát.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Già như vậy, hay phá hoại thiếu niên. Bệnh như vậy, làm tổn giảm sức khỏe. Chết như vậy, không có nhuận trạch. Sinh như vậy, có nhiều suy não. Vãng lai như vậy, không có lợi ích. Chánh giáo vi diệu của Như Lai như vậy, rất đáng ưa thích. Sao lại vì ái luyến, để bị các phiền não mê hoặc tâm mình, để bị các ác giác quán, nhiễu loạn bất tịnh, tâm thường phóng dật, thường làm bạn bè với bọn ngu si, chẳng khéo tư duy, lòng thường nhiễm trước phiền não sinh tử, ưa ác tri thức, luôn cùng chung với các thứ ác như vậy, thường chẳng làm nên sự tịnh thiện thế gian huống là có thể được Vô thượng Bồ-đề. Nay tôi phải từ cửa lầu phía Đông này gieo mình nhảy xuống mà đi, nếu từ cửa ngõ mà ra e rằng sẽ bị các quyền thuộc chướng ngại.”

Muốn đến bên Phật Cát Lợi Ý, vương tử Phước Diệm liền hướng về phía Phật mà gieo mình nhảy xuống, đồng thời nghĩ rằng: “Nếu Đức Như Lai ấy là bậc Nhất Thiết Tri Kiến thì tất cũng phải nghĩ biết đến tôi.”

Bấy giờ, Đức Phật Cát Lợi Ý Như Lai Đẳng Chánh Giác liền duỗi tay phải phóng tia sáng lớn chiếu sáng vương tử Phước Diệm, trong tia sáng xuất hiện một hoa sen lớn như bánh xe, có trăm ngàn cánh phóng trăm ngàn tia sáng đồng chiếu thân vương tử. Vương tử Phước Diệm tự thấy mình ngồi trên hoa sen ấy. Đã ngồi yên xong, vương tử chấp tay cúi mình hướng về Phật Cát Lợi Ý mà xướng to ba lần: Nam-mô Phật-đà-da.”

Phật Cát Lợi Ý nhiếp thu tia sáng, vương tử nương theo tia sáng ấy đến trước Đức Phật gieo mình xuống đất như cây to đổ, lay Phật đủ một ngàn lay rồi nói kệ bạch Phật:

*Từ lâu mang bệnh nặng
Nay con gặp Y Vương
Ở trong nạn khổ ác
Thế Tôn cứu vớt con,
Xin Phật vì con nói
Thế nào trụ trong pháp
Sẽ được phước lợi lớn
Mong Như Lai nói rõ!
Bạch Thế Tôn trước đây
Giữa đêm chư Thiên đến
Bảo con chớ phóng dật
Con nghe trời dạy rồi
Lo sợ nên đến đây
Nay hỏi Đức Thế Tôn:
Thế nào chẳng phóng dật?
Xin Phật thương dạy rõ!
Nay con lạc đường chánh
Phật làm thương chỉ cho
Nay con như người mù
Phật làm mắt cho con.
Nay con bên bờ hiểm
Xin Phật cứu tế cho
Ngưỡng mong đại Từ bi
Khiến con sinh chánh tín,
Như người bệnh ngặt nghèo
Xin Phật mau chữa trị*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nay con như người nghèo
Xin Phật thương nhiếp thọ!
Nay con bị trời buộc
Xin Phật thương mở trời
Lòng con nghi hoặc nhiều
Xin giải quyết lưới si!
Dạy con chỗ tu hành
Làm sao được Bồ-đề
Nay con chìm biển lớn
Xin Phật thương tế độ!
Con ở trong tối dày
Xin Phật thắp đuốc pháp
Thân con có nhọt lớn
Xin chữa cho mau lành!
Thân con bị tên độc
Xin Phật nhổ tên cho
Thường đọa các ác đạo
Xin Phật thương cứu tế!
Các người có chấp trước
Bỏ tà về đạo chánh
Con chìm sông lo buồn
Xin đưa đến bờ kia!
Được ở tám Thánh đạo
Mạng sống con ngăn ngừa
Cầu thiện nhiều chướng ngại
Xin từ nay về sau,
Được sinh mạng chân như
Nay thân con nhàn tịnh
Đã rời khỏi các nạn
Làm phước tất được báo.
Xin vì con quyết nghị
Thế Tôn vì con nói
Bồ-tát chẳng phóng dật
Mà hướng đạo Vô thượng.
Vị lai chúng Bồ-đề
Hay mở thoát các cõi
Tế độ các chúng sinh
Giải thoát các sinh tử.*

Biết tâm của vương tử Phước Diệm rồi, Đức Như Lai Cát Lợi Ý rộng giảng về hạnh Bồ-tát.

Vương tử Phước Diệm nghe pháp này liền được Đà-la-ni nên giải thoát, cũng được năm thần thông, liền bay lên hư không biến hóa các thứ hoa rải lên Đức Phật.

Rải hoa xong, vương tử Phước Diệm từ hư không đáp xuống nói kệ ca ngợi Đức Phật Cát Lợi Ý:

Đảnh lễ Đấng Kim Sắc

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Mặt sáng như trăng tròn
Kính lễ Đấng Vô Tỷ
Ly cấu ba cõi tôn
Tóc sạch sáng nhuần bóng
Đỉnh cao như Tu-di
Người xem không biết chán
Lòng họ sinh vui mừng,
Giữa mây tướng bạch hào
Thanh tịnh đẹp chói sáng
Mắt như hoa sen xanh
Vi diệu rất thù đặc,
Tâm Từ bi thương xót
Nhìn xem các thế gian
Chúng sinh mừng được gặp
Như trẻ thơ mến mẹ,
Lưỡi Như Lai dài rộng
Mềm mỏng như đồng cỏ
Đưa ra trùn khắp mặt
Thuyết pháp dạy đại chúng,
Răng sáng như ngọc tuyết
Cứng chắc như kim cương
Bằng kín đủ bốn mươi
Lúc vui vẻ mỉm cười
Giáo hóa vô lượng chúng
Giải thoát, chúng Bồ-đề
Kính lễ vi diệu thanh
Kính lễ lời tuyệt đẹp
Thân Phật đời không sánh
Phóng quang chiếu các cõi
Phạm thiên và Hộ thế
Ánh sáng đều chẳng hiện,
Vế bấp như nai chúa
Bước đi như voi chúa
Cũng lại như sư tử
Bước đi đại địa động,
Thế Tôn đủ tướng tốt
Da dẻ nhuần đẹp mịn
Thân như núi vàng tía
Oai quang không ai sánh,
Khổ hạnh vô số kiếp
Ưu bố thí không mỏi
Tâm từ nhìn chúng sinh
Kính lễ Đấng cha lành
Phật thường ưa Thích, Giới
Bền vững Nhẫn, Tinh tấn

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thiền định và Bát-nhã
Tổng trì trí vô tỷ.
Lúc Thế Tôn thuyết pháp
Hàng phục các ngoại đạo
Ở chúng như sư tử
Vô úy đại tự tại
Y Vương trừ ba độc
Tuyên thuyết pháp thanh tịnh
Người nghe đều hoan hỷ
Nên nay con đành lễ.
Thân, khẩu, ý thanh tịnh
Không nhiễm trước ba cõi
Như hoa sen ở nước
Thơm sạch luôn chiếu sáng,
Tiếng Phật như Phạm thiên
Như tiếng chim Ca-lăng
Qua khỏi bờ ba cõi
Vì thế con kính lễ
Phật xem các thế gian
Như ảo cũng như mộng
Lại như nhà diễn trò
Nói các pháp vô ngã,
Không chúng sinh, thọ giả
Tất cả vô sở hữu
Cũng như trăng trong nước
Không tịch, không chỗ sinh.
Biết thế gian vậy rồi
Vì họ dùng phương tiện
Trăm ngàn các pháp môn
Từ bi nhiếp dạy người,
Chúng sinh nhiều họa hoạn
Các độc thường bưng bưng
Quan sát nhiệt nã rồi
Như Y Vương điều trị.
Thường đi nơi thế gian
Cứu vớt vô số chúng
Khổ sinh, già, bệnh, chết
Thương xa, ghét luôn gặp
Các khổ nã ưu bi
Thieu đốt không xen hở.
Thấy đời khổ nã rồi
Từ bi hay độ thoát
Thế giới như bánh xe
Trời, người hoặc súc sinh,
Trong địa ngục, ngạ quỷ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Mê lầm không Đạo sư
Thế Tôn vì năm loài
Thị hiện Đấng Tôn Thắng.
Quá khứ có chư Phật
Pháp Vương rời thế gian
Cũng nói Thánh đạo này
Như Phật hay hiện nói
Thanh tịnh không vẫn đục
Hơn trời Đại Phạm vương
Cũng hơn Càn-thát-bà
Và cùng các Thiên nữ.
Các âm thanh như vậy
Thanh âm Phật tối thắng
Vì thế gian giải nói
Trí chân thật nhuận ích,
Nói các thứ phương tiện
Đầy đủ các công đức
Trăm ngàn na-do-tha
Ba thừa chứng Niết-bàn.
Nếu ai cúng dường họ
Được báo vui thắng thượng
Vô lượng các trời, người
Sẽ được đạo chánh chân.
Hoặc được làm vua người
Các trưởng giả giàu có
Hoặc lãnh một thiên hạ
Hai, ba, bốn thiên hạ
Chuyển luân thánh đế vương
Dạy dân mười điều thiện
Bảy báu hiện đầy đủ
Đều do cúng dường Phật.
Hoặc làm Thích, Phạm vương
Làm Tứ thiên Thiên vương
Làm Đâu-suất, Hóa lạc
Làm Tha hóa, Dạ-ma
Đều do cúng dường Phật
Đời sau làm Chánh Giác.
Cúng dường Phật như vậy
Hoặc thấy hoặc nghe tiếng
Tất cả đều được lợi
Trừ nhiều khổ chúng sinh,
Được chứng pháp cam lồ
Tối diệu không già bệnh
Thế Tôn biết chánh đạo
Khéo nói pháp chánh đạo,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Dứt được các ác đạo
Khiến ở vô úy đạo
Vô cấu đại Thánh đạo
Hay làm chỗ người nương.
Nếu ai cầu phước đức
Nên trông ở bên Phật
Do vì nhân duyên này
Sẽ được Tạng vô tận.
Số nhiều câu-chi kiếp
Phước ấy chẳng hết được
Cho đến chưa thành Phật
Sẽ được đạo thanh tịnh .
Vi diệu như Tha hóa
Được rồi rất vui mừng
Trong nước thanh tịnh ấy
Có bao nhiêu chúng sinh
Thân, khẩu, ý thanh tịnh
Phước này do cúng Phật.
Nếu các chúng sinh ấy
Cầu Trời và Niết-bàn
Cầu vui trong cõi người
Được phước báu vô lượng
Công đức chẳng hết được
Cho đến được thành Phật.
Lại ở trong trăm cõi
Vô lượng trăm ngàn chúng
Nên tuyên nói Phật đức
Cho mọi người kính ngưỡng,
Như Lai trừ nhiệt não
Làm cho chúng giải thoát
Từ bi thấy hoan hỷ
Các căn tịch thanh tịnh,
Đấng Tối Thắng trong người
Khối vô lượng công đức
Chỗ chúng sinh quy y
Vì thế con đành lễ.
Con đã được ngũ thông
Hay bay lên hư không
Nghe Phật diệu âm thanh
Vị lai nếu làm Phật
Vì chúng tuyên diệu pháp
Độ thoát vô lượng chúng
Con khen khối công đức
Phước vô cấu thanh tịnh.
Trời, Người, Rồng, Tu-la

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Đại-xoa, Càn-thát-bà
Các tạp loại chúng sinh
Đời sau nguyện thành Phật.*

Bấy giờ, đại vương Diệm Ý sau đêm ấy nghe tiếng khóc của các đồng tử liền vội chạy đến thành Thăng hỷ lạc hỏi các đồng tử thể nữ tại sao kêu khóc. Mọi người tâu rằng vương tử Phước Diệm trong đêm rồi bỗng mất tích. Đại vương nghe tâu té xỉu xuống đất, giây lát đứng lên khóc than thê thảm đi vòng quanh thành trăm ngàn vòng.

Thiên thần hộ thành bảo vua Diệm Ý rằng:

–Cách đây về phương Đông có Phật hiệu Cát Lợi Ý, vương tử Phước Diệm hiện ở tại đó đánh lễ cúng dường Phật.

Vua Diệm Ý nghe Thiên thần báo cho biết rồi, liền đem các đồng tử thể nữ và tùy tùng tám vạn bốn ngàn câu-chi và trăm ngàn na-do-tha đại chúng đi về phương Đông đến chỗ ngự của Phật Cát Lợi Ý Như Lai Đẳng Chánh Giác. Đến rồi vua đánh lễ chân Phật ở qua một bên nói kệ ca tụng Đức Phật:

*Kính lễ biển công đức trí tuệ
Đấng Đại Trượng Phu không ai bằng
Hơn hết các cõi không ai sánh
Thiên vương, Thích, Phạm đều cúng dường.
Đấng Tối Thượng đặc thù trong chúng
Nhìn sắc tướng Phật không chán đủ
Thân ba mươi hai tướng trang nghiêm
Như tòa báu Tu-di thanh tịnh,
Thân Phật vì diệu màu vàng tía
Người thấy không nhàm nên con lay
Vô lượng trăm ngàn ức số kiếp
Như Lai khổ hạnh không nhàm mỏi.
Vô lượng kiếp số cúng dường Phật
Trăm ngàn câu-chi đếm không hết
Thuở xưa bố thí khó nghĩ lường
Thế nên sắc thân rất nghiêm tịnh
Bố thí, Trì giới, Thiền định, Tuệ
Nhẫn nhục, Tinh tấn phương tiện khéo
Sắc thân của Phật rất thanh tịnh
Sáng hơn mặt trời, trăng, ma-ni,
Ánh sáng Thích, Phạm ẩn chẳng hiện
Phật hiện diệu sắc vì thế gian
Hoặc hiện ở tại trời Đâu-suất
Hoặc lại thị hiện muốn hạ sinh
Hoặc hiện thanh tịnh vua voi trắng
Trong mộng vào thai hông phải mẹ
Thân Phật hiện hữu như hư không
Như bóng trăng, như mộng, ảo hóa,
Thân Phật ứng hiện cũng như vậy
Và lại thị hiện thuở sơ sinh
Hoặc đi bảy bước hiện Trượng phu*

Xương to: “Trời, người, ta trên hết.”
Ta cứu thoát được khổ chúng sinh
Ở trong các pháp không nghi hoặc
Vì chúng thị hiện, nên học sách
Thành tựu thiền định ở tịch tĩnh,
Thị hiện ở trong chúng thể nữ
Rời bỏ cha mẹ và vợ con
Quyến thuộc tôn thân luyến mến khóc
Bỏ nhà ở rừng chỉ một mình,
Câu-chi chư Thiên luôn vây quanh
Luôn luôn tán thán không mỗi chán
Từ lâu hàng phục bốn thứ ma
Cõi này thị hiện mới hàng phục.
Từ lâu đã chuyển tịnh pháp luân
Nay vì Từ bi hiện sơ chuyển
Xem người thế gian họ chấp thường
Ở giữa chúng xướng ta Niết-bàn.
Thấy người thế gian thích sinh tử
Thế Tôn dạy họ pháp tịch diệt
Phước trí phương tiên không tỷ dụ
Thân phóng quang minh chiếu nhiều cõi.
Bồ-tát các phương tìm đến Phật
Đảnh lễ Thế Tôn nghĩ không xiết
Pháp Vương vì nói pháp vi diệu
Sinh lòng hoan hỷ chứng thanh tịnh.
Vì chúng hiện thân cùng thế gian
Thân Phật không đến cũng không đi
Như Lai trụ pháp không ảo hóa
Nên con đảnh lễ Đại Trượng Phu.
Lành thay! Thế Tôn nói đạo mâu
Vì người hiển bày đường Chánh giác
Vì con chỉ dạy thắng pháp môn
Vì thế nay con chứng pháp ấy.
Thế Tôn vì con mà thị hiện
Con chứng, đều vì chúng sinh nói
Phật trí vô nã tối vô thượng
Nay con khen Phật các công đức
Nguyện cùng thế gian các chúng sinh
Mau chứng tịch diệt đạo Vô thượng.

Bấy giờ, Đức Cát Lợi Ý Như Lai biết lòng thâm tín của vua Diệm Ý rồi, Phật theo chỗ đáng dạy mà thuyết pháp cho vua, vua được đạo Vô thượng Bồ-đề không thoái chuyển.

Vương tử Phước Diệm bạch Phật Cát Lợi Ý:

–Bạch Thế Tôn! Nay con muốn thỉnh Đức Phật và chư Tăng vào trong thành của con mong Phật Thế Tôn thương xót nhận cho.

Vì xót thương nên Đức Phật Cát Lợi Ý yên lặng thọ thỉnh.

Biết Đức Phật đã nhận lời, vương tử Phước Diệm tâu cùng vương phụ, vương mẫu và quyến thuộc:

–Nay con đem thành Thắng hỷ lạc và đồ trang nghiêm đều phụng cúng cả cho Phật và Tỳ-kheo Tăng trọn không hối tiếc. Mong cha mẹ và quyến thuộc nên sinh lòng vui mừng.

Vua cha và quyến thuộc đồng thanh xưng rằng:

–Lành thay, lành thay! Chúng tôi đều tùy hỷ.

Vương tử Phước Diệm về trang nghiêm thêm đẹp thành Thắng hỷ lạc rồi dâng cúng cho Phật và Tỳ-kheo Tăng. Mỗi ngày vương tử sắm năm trăm thức ăn uống dâng Phật và Tăng. Vương tử lại vì chư Tăng mà tạo Tăng-già-lam, đều trang nghiêm với bảy báu, trong mỗi phòng trải trăm ngàn lớp nệm gấm lụa nhiều màu, lại may sắm y mới sạch cho các vị Tỳ-kheo tùy ý sở thích, lại kiến tạo chỗ kinh hành đều trang nghiêm với các thứ báu, trên giăng lưới báu, hai bên trồng các loại cây bông trái thơm đẹp.

Cúng dường Phật và chúng Tăng như vậy trải qua ba ức câu-chi năm, vương tử Phước Diệm chưa bao giờ ngủ nghỉ, chẳng tiếc thân mạng chỉ lo việc cúng dường, lòng không tham dục, lòng không sân hại, không thích ngôi vua, chẳng luận chỗ nào đều có thể vứt bỏ thân mạng hưởng là những vật khác. Lại ở nơi pháp của Như Lai tuyên nói đều thọ trì cả không hề quên mất chưa từng hỏi lại Phật dù là một câu. Trong thời gian ba ức câu-chi năm ấy, vương tử cũng chẳng tắm gội, chẳng xoa dầu, chẳng rửa chân, chẳng ngồi chẳng nằm chỉ trừ lúc ăn, lúc đại tiểu tiện, không hề có ý tưởng mỗi một. Lúc Đức Cát Lợi Ý Như Lai nhập Niết-bàn, vương tử lấy gỗ xích chiên-đàn chất đống trà-tỳ thân xác Đức Như Lai, rồi tại nơi trà-tỳ ấy dùng các thứ cúng dường thượng diệu để cúng dường xá-lợi, mọi nơi trong Diêm-phù-đề cũng thiết lập cúng dường xá-lợi như vậy, lại tạo riêng chín mươi chín câu-chi tháp bảy báu, trên giăng màn lưới trân châu tạp bảo, mỗi tháp có năm trăm lọng bảy báu, trăm ngàn thứ âm nhạc, quanh tháp trồng những loại cây hoa đẹp, trước mỗi tháp thấp trăm ngàn ngọn đèn đượm ngàn học dầu, lại thường dâng cúng các thứ hương các thứ hoa.

Sau khi cúng dường như vậy trải qua nhiều câu-chi năm rồi, vương tử Phước Diệm xuất gia. Sau khi đã xuất gia chỉ giữ ba y thường đi khát thực, thích tu hạnh Đầu-đà, ngồi luôn chẳng nằm, chẳng hề ngủ nghỉ, chẳng đòi cầu nơi người, thí xả tất cả chẳng mong báo đáp, thường thuyết pháp cho mọi người, như vậy trải qua bốn câu-chi năm, cho đến chẳng thọ lãnh một lời hay khen tặng hưởng là thọ lãnh vật lợi dưỡng của người. Nếu lúc nghe pháp không hề có ý tưởng mỗi nhọc. Thường được chư Thiên đến hầu cúng.

Trong nước ấy, vương phụ, vương mẫu, các đại thần, thể nữ, nhân dân và các quyến thuộc đều theo vương tử học xuất gia hành đạo.

Bấy giờ chư Thiên cõi Tịnh cư thấy sự việc như vậy nghĩ rằng: “Nay trong nước ấy tất cả nhân dân đều học theo vương tử Phước Diệm xuất gia hành đạo, trọn cả nước ấy đều là Tam bảo cả nay chúng ta nên làm đàn việt cúng dường họ để lợi ích thế gian.”

Sau khi Đức Cát Lợi Ý Như Lai nhập Niết-bàn, chánh pháp trụ thế sáu vạn bốn ngàn câu-chi năm đều do năng lực nhiệm trì của vương tử Tỳ-kheo Phước Diệm.

Từ thuở ấy về sau, Tỳ-kheo Phước Diệm thường cúng dường như vậy, tuần tự cúng dường chín mươi bốn câu-chi chư Phật.

Này Hộ Quốc! Thuở ấy, vua Diệm Ý chính là Đức Như Lai Vô Lượng Thọ hiện nay, vương tử Phước Diệm chính là thân ta, Thích-ca Mâu-ni Như Lai, Thiên thần thủ hộ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

thành tức là Đức A-súc Như Lai hiện nay.

Này Hộ Quốc! Do cố ấy nên các Bồ-tát muốn được Vô thượng Bồ-đề phải nên học theo vương tử Phước Diệm mà thân tâm chí thành tu tập các công hạnh, rời bỏ tất cả lòng thương ghét.

Thuở trước do thường siêng tu khổ hạnh như vậy nên ta được thành Vô thượng Bồ-đề.

Đời vị lai sau này, có các Tỳ-kheo mến trọng danh lợi, tham luyến quyến thuộc, trong các pháp lành tự nhiên tổn giảm, thường bị oán tặc ngã mạn làm tổn hại, thật rất đáng thương. Vì tham lợi mà họ xa rời chánh pháp, đã xuất gia mà làm ô uế hạnh Sa-môn, chỉ có miệng nói tôi là Bồ-tát mà nội tâm thì thuần là siểm nịnh, thân tâm thường tối tăm, chìm trong bùn phiền não, chỉ có hình tướng mà trái chánh đạo, bỏ chỗ mình đã thệ nguyện, tham trước y phục, ẩm thực, phòng xá, ngọa cụ và thuốc men không có lòng hổ thẹn, chẳng biết sỉ nhục, không có oai nghi, rời xa cảnh giới Phật. Đây là những ác tri thức cầu danh tham lợi chẳng nên thân cận.

Khi ấy, Đức Thế Tôn muốn tuyên lại nghĩa này mà nói kệ rằng:

*Làm nhiều điều phóng túng
Xa rời pháp mười Lực
Lòng luôn tham lợi dưỡng
Và các hàng quyến thuộc,
Vứt bỏ trí tuệ Phật
Ngàn vạn thứ công đức
Đối Thánh cầu danh lợi
Tánh ác không hổ thẹn,
Gian siểm không xấu hổ
Họ chuyên vì lợi danh
Mà vào trong Phật pháp
Tùy thuận các phiền não,
Mau chóng đọa ác đạo
Miệng nói ta Đại đức
Hơn cả A-lan-nhã
Lòng lại nhớ thôn ấp,
Chúng ấy vì tham luyến
Nên tâm nhiều niệm tưởng
Chúng ấy xa giải thoát
Như trời xa mặt đất.
Người tu phải xa họ
Như sợ rắn độc dữ
Họ chẳng ưa Phật pháp
Chẳng ưa công đức Tăng,
Vứt bỏ lìa đạo lành
Thường đi nơi đường tà
Mất cả vô lượng thiện
Bị các cõi che đậy.
Nghe ta thuở xưa làm
Tâm chân thật thành tín*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Phải học theo hạnh ta
Nhiều câu-chi số kiếp,
Pháp như vậy khó được
Phải phát tâm đại nhẫn
Chỗ được ta nói ra
Phải siêng gắng phụng hành.
Nếu muốn được thành Phật
Trong Đại thừa diệu thắng
Phải nhớ hạnh vương tử
Các công đức vô lượng,
Suy nghĩ chân thật rồi
Phải an trụ trong ấy
Đạo Bồ-đề như vậy
Sẽ thấy như Phật nói.
Gẫm kỹ các công đức
Chỗ chủng tánh Thánh nhân
Phải làm đúng như lời
Nếu bỏ giáo pháp ấy
Thì mất vị công đức
Sẽ sinh trong ác đạo
Ngu si không có lợi
Sinh ác đạo sẽ hối.
Khuyên người tu núi rừng
Cẩn thận chớ tự khen
Cũng chớ chê bai người
Phải thường tự chê trách.
Nhớ xưa nghịch chư Phật
Do vì tâm ngã mạn
Chớ tiếc thân mạng mình
Chỗ ân ái đều bỏ.
Như Phật nói kinh này
Sinh lòng kính chánh pháp
Nếu làm đúng như pháp,
Được Bồ-đề chẳng khó
Thừa này của Phật nói
Nghe rồi chớ sinh nghi
Vì thế trong Phật pháp.
Phải làm như Phật dạy
Siêng năng bỏ thân mạng
Như lời dạy chớ trái
Nếu chẳng tin pháp này
Về sau hối vô ích.*

Nói kệ xong, Đức Phật bảo Bồ-tát Hộ Quốc:

–Này Hộ Quốc! Nếu có Bồ-tát thường hành năm pháp Ba-la-mật-đa không thôi nghỉ, nếu có Bồ-tát dựa vào kinh này để có thể làm đúng pháp, có thể an trụ đúng pháp,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

cũng tự xưng lên rằng: “Tôi có thể làm, có thể an trụ đúng pháp này, muốn đem công đức tu năm pháp Ba-la-mật-đa trước so sánh công đức này thì chẳng bằng một phần trăm, chẳng bằng một phần trăm ngàn, chẳng bằng một phần trăm ngàn câu-chi, chẳng bằng một phần toán số thí dụ, cho đến chẳng bằng một phần ưu-ba ni-sa-đà.”

Lúc Phật nói kinh này, có ba mươi na-do-tha Trời, Người, A-tu-la... chưa từng phát tâm Vô thượng Bồ-đề, đều phát tâm và đều được không thoái chuyển. Lại có bảy ngàn Tỳ-kheo sạch tận các tâm hữu lậu được giải thoát.

Bồ-tát Hộ Quốc bạch:

–Bạch Thế Tôn! Pháp này tên là gì, chúng con phụng trì thế nào?

Phật dạy:

–Này thiện nam! Pháp này vốn có tên là Bất Không Thệ Thanh Tịnh Hạnh, nên thọ trì như vậy. Cũng tên là Thiện Trượng Phu Du Hý Bồ-tát Hạnh Quyết Định Tỳ-ni, nên thọ trì như vậy. Cũng lại có tên là Chân Thật Nghĩa Cụ Túc, nên thọ trì như vậy. Cũng tên là Phước Diệm Bồ-tát Đại Sĩ Vãng Tích Bản Hạnh, nên thọ trì như vậy.

Phật nói kinh này rồi, trưởng lão Bồ-tát Hộ Quốc và chư Trời, Người, A-tu-la, Càn-thát-bà..., nghe lời Phật dạy vui mừng phụng hành.

